

was mijn redding'

commerciële.'

FOTO JAN VAN BREDA

In 2002 – deze maand tien jaar geleden – stierf haar jongere zus, Julie, op 24-jarige leeftijd bij een motorongeluk. “Ik ben op de één of andere manier beschermd geweest. Heel raar, het was alsof daarna bij mij juist alles goed kwam. Ik had mijn werk als choreografe, ik had mijn eigen dansschool, ik had mijn kinderen, ik had een nieuwe man. Alles

liep eigenlijk goed.” Het bleek een stilte voor de storm te zijn.

“Ik en mijn man hadden hetzelfde beroep, en hij steunde mij daarin enorm. Maar over de jaren was het alsof we van een liefdeskoppel businesspartners waren geworden. De engel van eerder, zijn licht was weg, zijn aura helemaal grijs. Ik kreeg een signaal dat ik hem meer ruimte moest geven voor de dingen die hij nog wilde verwezenlijken. Dat is bij hem niet goed gevallen.” Haar ogen glimmen. “Heel spijtig. Ik heb altijd gezegd: als ik een derde kind heb, wil ik graag bij de papa blijven.”

‘Je kunt het nu niet aan me zien, maar ik heb ook drie jaar gebreakdancet’

Een paar jaar na de geboorte van Matthew volgde de zware scheiding. “Ik zat aan de grond op alle vlakken: relationeel, emotioneel, financieel.” Om geld te besparen nam Beernaert met kinderen haar intrek in haar dansschool in Gent. “We hebben het heel gezellig gemaakt, maar ik schreeuwde het niet van de daken.”

Toen kwam, in diezelfde zomer van 2009, *So you think you can dance*. “Dat was mijn redding. Dat gaf me de kans om die passionele, emotionele kant, die ik noodgedwongen op had moeten bergen, weer uit de kast te halen. Dat is magie geweest. Als ik dat niet had gehad, was ik de winter niet doorgekomen.”

The ultimate dance battle 2011 gaf Beernaert juist de mogelijkheid om ook haar andere dansstijlen ten toon te stellen. “Ik was eerst sceptisch. Ik wilde niet strijden tegen collega’s. Tot ik het ging zien als een spel: lekker van alles mogen maken. Moderne dans is mijn hart, maar ik ben heel all round. Ik kon eindelijk mijn Alvin Aileyjazzkantonen, dat kleine tikkeltje passie van tango en salsa. Je kunt het nu niet aan me zien, maar ik heb ook drie jaar gebreakdancet! En om dan ook nog te winnen. Dat was de max! Die ervaring heeft mij, naast *So you think you can dance*, de ultieme ik teruggegeven.” Datzelfde jaar volgde de kers op de

taart: *Ne me quitte pas*, gebaseerd op haar ervaringen rond de breuk met Matthews vader. “Voor de *Battle* had ik het idee: ik wil zo graag weer een theaterstuk maken. Terug naar waar mijn hart werkelijk voor slaat! Ik had in het najaar van 2010 bij *So you think* drie duetten met Stefano gemaakt, die gingen alle drie over mijn scheiding. Die heb ik als uitgangspunt genomen. Zo is het programma, heel intuïtief, ontstaan. Het zijn allemaal afzonderlijke choreo’s, maar ze vormen wel één verhaal.”

Momenteel is Beernaert bezig met een nieuw theaterstuk, *Bloed, zweet en tranen*, dat dit najaar in première gaat. “Ne me quitte pas was eigenlijk hoofdstuk 1 van het boek. *Bloed, zweet en tranen* laat zien dat het leven ook de moeite waard is.”

Haar dochter Manon, nu zeventien, zal waarschijnlijk ook dansen in de nieuwe choreografie. “Ze heeft mijn hele lijdensproces meemaakt, het allemaal gezien en gevoeld. Ze is een echte kracht. Ze wil ook graag meedoen aan *So you think you can dance*, maar dat is als ‘de dochter van’ natuurlijk wel lastig.”

Eerst gaat *Ne me quitte pas* nog een keer op reprise. “Ik zou heel graag hebben dat mensen het, voor *Bloed, zweet en tranen*, nog zien. Het is een stuk van mijn leven, maar iedereen zal er iets in kunnen herkennen.”

Fans van *The ultimate dance battle* en *So you think you can dance* worden getraakteerd op bekende gezichten: Juvat Westendorp, Anna-Alicia Sklias, Angelo Prado. Stefano Giuliani zal dit keer niet meedansen. “Hij heeft een dubbele hernia gehad. Hij doet wel kleine jobs, maar geen intens modern liftwerk.” Zijn rol wordt nu gedanst door Juvat. “Juvat speelt eigenlijk mijn man, Anna speelt mij. Angelo speelt de tweede man, iemand die er op dat moment voor me was.”

Ne me quitte pas eindigt zwaar moedig. “Aan het einde hangt Anna zich op. Dat kan heel letterlijk genomen worden, maar het is ook een emotionele toestand waarin je verkeert: het afsluiten van een bepaald hoofdstuk uit je leven.”

Ne me quitte pas. Tot en met 26 april op tournee; 22 en 23 april in DeLaMar. Bloed, zweet en tranen: dit najaar in de theaters.

Jasper Krabbé

Opening

Het zal u niet ontgaan zijn dat vorige week het nieuwe Fimmuseum EYE is geopend. Doordat dat mijn moeder last had van haar knie, kon ik met mijn vader mee naar de opening. Mijn verwachtingen waren hooggespannen. Het gebouw heeft alles in zich om een landmark te worden: perfecte ligging, mooie zalen, prachtig uitzicht, fijn terras.

De entree was goed. Met een flesje champagne over een rode loper via een statige houten trap naar boven. Daarna volgde de openingsceremonie. Die viel toch wat tegen. De speech van directeur Sandra den Hamer duurde echt te lang. Met naast zich, minutenlang, de koningin, die moest wachten totdat ze op een opzichtige rode knop mocht drukken. Het leek wel of Hare Majesteit langs kwam om een televisiequiz na te spelen.

Eerlijk gezegd had ik van een nieuw filmmuseum met internationale allure meer verwacht. Ik had me verheugd op een optocht van vreemde wezens in kreeftkostuums die zomaar uit film van Méliès zijn weggelopen. Het taartgevecht uit de gangsterfilm *Bugsy Malone*. Een shoot-out uit *Once upon a time in the West*.

Derek de Lint als Mozes die de Rode Zee splijt

Of door Nederlandse acteurs nagespeelde scènes uit klassiekers. Carice van Houten en Jacob Derwig in *Casablanca*. Halina Reijn en Pierre Bokma in *Gone with the wind*. Of live spektakel: Waldemar Torenstra als Spartacus. Mijn vader als de Godfather. Derek de Lint als Mozes die de Rode Zee splijt, geprojecteerd op de ramen met daarachter het IJ en honderden figuren eromheen.

Ik had me er geloof ik te veel van voorgesteld. We zagen een filmpje van paraseilers die met een zaklamp het logo van EYE op hun zeil schenen. Voor de lasershow die volgde, zou de gemiddelde discotheek in Zoetermeer bedankt hebben.

Toch is mijn teleurstelling al lang weer weggeëbd. Want dit was maar een openingsavond. Wat blijft, is een fantastische plek waar de hele filmgeschiedenis in al zijn facetten te zien is. Ik zie ernaar uit om lange zomeravonden aan het IJ door te brengen en de tocht naar de pont steeds weer een glaasje uit te stellen.